

tedy stížnost, pokud směřuje proti zamítnutí žádosti za zařazení mezi aktuárské úředníky, bezdůvodná.

Pokud však stížnost tvrdí, že úřad, jmenuje st-le aktuárským asistentem XI. hodn. třídy, neprávem jej zbavil vyšší hodnostní třídy, která mu příslušela z dřívějšího ustanovení kancelářským oficiálem X. hodn. třídy, dlužno uvést:

Nastalo-li porušení práva st-lova na pořadí, t. j. měl-li st-l jako kancelářský úředník X. hodn. třídy ve smyslu platných zákonů nárok na to, aby mu byla tato hodnostní třída ponechána i při jmenování aktuárským úředníkem, nemůže nss zkoumati, poněvadž jmenování st-le bylo vysloveno, jak z úředního výnosu jest nepochybně zřejmo, ve smyslu § 2 nař. č. 467 z r. 1920 předsedou zsp-é a není tedy, pokud by šlo o tuto otázku, věc vyřešena pořadem stolic správních, takže jest stížnost po té stránce podle § 5 zák. o ss nepřípustná.

Z důvodů těch slušelo rozhodnouti, jak shora uvedeno.

Č. 3779.

Státní občanství. — Samospráva obecní (Slovensko): I. Státního občanství čsl. podle § 1 č. 4 úst. zák. č. 236/20 nabývá jen taková osoba, která byvši příslušným orgánem podle platných předpisů jmenována úředníkem nebo zřízencem, vstoupila v definitivní služební poměr k čsl. státu. — II. Tyto podmínky nejsou splněny, byl-li někdo županem jmenován představeným obce anebo byl-li přednostou lichevního soudu ustanoven přisedícím tohoto soudu.

(Nález ze dne 20. června 1924 č. 11.117).

Věc: V. M. v D. A. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska stran státního občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ministr pro Slov. nař. rozhodnutím nevyhověl žádosti st-lově za přiznání státního občanství čsl. podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. a vyslovil, že se k st-li ustanovení § 1 č. 4 tohoto zákona nevztahuje, poněvadž st-l nebyl vyjmenován definitivním úředníkem nebo zřízencem státu nebo ústavu státního nebo podniku.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou neshledal nss důvodnou.

Stížnost tvrdí, že st-l má nárok na uznání státního občanství čsl. podle § 1 č. 4 úst. zák., poněvadž tím, že byl v roce 1919 jmenován představeným obce F., složil v této vlastnosti slib čsl. republice a vykonával funkci tu až do rozpuštění obecního výboru v roce 1923, jakož i tím, že byl zvolen členem lichevního úřadu v L., se stal skutečným úředníkem takového rázu, jaký má na mysli uvedené zákonné ustanovení,

Neprávem. Podle § 1 č. 4 úst. zák. jsou státními občany čsl. ti, kdož se stali skutečnými úředníky nebo zřízenci čsl. státu nebo některého čsl. státního ústavu nebo podniku. Předpokládá tedy ustanovení to takové osoby, které, byvše podle platných ustanovení zákonných úřadem k tomu oprávněným úředníky nebo zřízenci jmenovány, vstoupily v definitivní služební poměr k čsl. státu.

Pokud jde tedy o funkci st-le jako představeného obce, není splněn předpoklad, podle kterého musí jíti o poměr k státu, poněvadž z ustanovení § 62 a násl. zák. čl. XXII. z r. 1886 jest patrné, že obecní představený jest toliko orgánem obce. Následkem toho nemá tu právního významu ani okolnost, že st-l byl za obecního představeného jmenován županem, tedy orgánem státním, poněvadž ani tímto jmenováním se mu nedostalo jiných oprávnění, než jaká přísluší orgánu obce.

Pokud však jde o druhou funkci st-lovu, jest ze spisů správních patrné, že st-l byl přednostou lichevního soudu v L. jmenován náhradníkem přisedícího tohoto soudu podle zák. ze 17. října 1919 č. 567 Sb., pokud se týče zák. z 11. listopadu 1919 č. 597 Sb. Z ustanovení těchto právních norem jest patrné, že přisedící lichevního soudu jsou sice veřejnými úředníky podle § 101, odst. 2 trest. zák. (§ 7 nař.), že však nejsou v žádném služebním poměru k státu. Nestal se tedy st-l ani jmenováním za náhradníka přisedícího lichevního soudu skutečným úředníkem státním a nelze tudíž shledati, že by nař. rozhodnutí, neuznavši st-le státním občanem čsl. ve smyslu § 1 č. 4 uvedeného úst. zák., bylo v rozporu se zákonem.

Jest tudíž stížnost neodůvodněná a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 3780.

Z n á m k y. — Administrativní řízení: O významu mezinárodních smluv vůbec a § 5 přílohy ke IV. částce mírové smlouvy Versailleské zvláště pro vnitrostátní úpravu práv známkových.

(Nález ze dne 21. června 1924 č. 10.652/23).

V ě c: Firma Deutsche Gramophon-A.-G. v Berlíně (adv. Dr. Otakar Guth z Prahy) proti ministerstvu obchodu (odb. rada Karel Weber) (za zúčastněnou stranu adv. Dr. Otto Gellner, advokát z Prahy) o výmaz známky.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-lka podala min. obchodu žádost, aby známka firmy The Gramophon Co Ltd. v Londýně, přihlášená u obch. a živn. komory v Praze pod č. —, byla ze známkového rejstříku vymazána, ježto st-lka má v rejstříku téže komory zapsanou pod č. — známku stejnou, jež má prioritu asi o 10 roků starší než známka firmy londýnské. V řízení zavedeném o této žádosti domáhala se londýnská firma protižalobou toho, aby ne její, nýbrž st-lčina známka byla z rejstříku vymazána, a uváděla k odůvodnění tohoto svého požadavku, že na základě poměru k věrné ruce jest ona sama oprávněna disponovati známkami st-činými a může proto i za výmaz jich žádati. Dále dovozovala, že jest oprávněna užívati známek st-lky také na základě smlouvy mezi oběma společnostmi uzavřené a že jest oprávněna žádati za výmaz známky druhé strany také proto, že známkou st-lky porušuje se její autorské právo k obrazu ve známce obsaženému. Konečně dovolává se firma londýnská též ustanovení mírové smlouvy Versailleské a tvrdila, že známkové právo st-lky